

mene k arra teha, politseid kutsuda ja maks-
nduda, kes tohta temmale üht surnud hiiri
kaela wiisata! nifaua olli agga teine jubba
sedda k asju wälja arwanud, mis nad sest lei-
dust w diwad sada; hiri taske p stes üles ta
esimesele: „Sulle, meie lõuna on taske.“
— „Sedda j ttan ma sulle üksi“, wastas es-
simene. „Si t este“, ütleb teine, „meie s me
trahteris“, lasse se k ik minno asji olla,
minna tellin, ja minna maksan.“

Trahterise jõudes kanti neile k ik suggo-
road, praed ja kallid winad ette. Kui nad
n ud omma kehhasid nende m da läinud,
Ühtlase ka tullewate p ewade tarwis kinnita-
nud ollid, küsis se, kes kõik tellinud olli trah-
teri perremehhe käest: „Kas teil ei olle sihu-
kest marjadest ja plomidest kedetud sahwti —
na k hhot ie kaneks —  ks taldreko täis?“
— „On kül, ausad herrad“, wastas perre-
mees kumardodes; — teenritele k sko andes,
— et sedda keldrist piddid toma ja wõeras-
tele ette pannema. Neg olli nendakaua jubba
ka nattuke widdewiko pole jõudnud ja nipea,

kui se kuhjaga taldreko täis laua peal seisib,
t mnaa ta hiri taskest wälja ja p stib seina
sisse. Nattukese aea p rrast tõstab ta kahw-
lega hiri üles ja karjub sure he lega, perre-
meest kutsudes ja n itades: „kas need teie
plominarjad on? sesuggust j lkust! sedda tah-
han ma home päew seitungide sisse kirjutada;
paljo on meil maksata?“ k t taske p stes
nago tahaks ta rahha wälja tua. Perremees
ei tahha agga maksust middagi kuulda, pallub
s ddameest andeks, et sesuggune õnnetus teen-
rite holetuse l bbi sündinud: tedda ommeti
mitte amwalikult teotada; w ttab m llemid
kaenlo alla, wiib neid omma ello tuppa, an-
nab leppituseks — weel ühhe puddeli seest
kõige kallimast, sadab takka  ksest wälja ja
pallub neid ka eddespiddi, kui nende tee neid
se napole toob, mitte kuiwalt m da mi na.

 ks kolmas sesuggune w rrokael tulleb turro
peale, näeb seal üht tallopoega suitsetud sea
kintsuga seiswad, astub liggimale ja p rrib
hinna järrele. Tallopoeg  tleb: „Siin on
20 naela ja 10 kopp. nael.“ — Selle tühja